

[Henriette Crone.]

gerne. Det er jo muligt, at Lægerne holder saadanne Priser for deres Behandling, at den store ubemidlede Del af Befolkningen ikke er i Stand til at konsultere dem. Jeg kan ikke sige det, men man kan ikke lade være at efterspore Aarsagerne, naar et saa højt oplyst Folk som det tyske giver sig Kvaksalveriet i Vold. Er min Formodning rigtig, er det en Advarsel til Lægerne om ikke ogsaa her at spænde Betalingsbuen saa højt, at den brister. Jo mere Lægegerningen monopoliseres, desto stærkere Krav maa man ogsaa stille til dens Udøvere om ikke at misbruge deres Stilling til at skaffe sig uforholdsmæssige Fordele. Jeg gentager, at kun den Læge, der har social Forstaaelse, er Læge i Ordets fulde Forstand, hvor dygtig han saa end i øvrigt rent fagligt kan være, og da Uddannelsen af en Læge her i Landet, efter hvad der er oplyst, koster Samfundet en 10 000—11 000 Kr., har Staten, som jo repræsenterer Samfundet, ogsaa Ret til at forlange en samfundsmæssig Indstilling fra Lægens Side. Nu ved jeg ikke, om Kollegialitetsfølelsen er stærkere hos Læger end hos andre Mennesker, der udfører en fælles Gerning, men jeg ved, at det er den almindelige Opfattelse hos Befolkningen, at det er saadan, at Hensynet til andre Medborgere tilsidesættes for Hensynet til kollegiale Forhold, med andre Ord, at den ene Læge dækker den anden. Heri tror jeg ogsaa, den Uvillie, som visse Dele af Befolkningen nærer overfor Lægernes Organisationer, har sit Udspring. Jeg selv hører til dem, der sætter Kollegialitetsfølelsen højt, endda meget højt, for man kan være sikker paa, at den, der er en daarlig Kollega, ogsaa nok skal vise sig at være et daarligt Menneske helt igennem. Men hvis man af kollegiale Hensyn træder andres Ret under Fødder, ja, saa er Kollegialitetsfølelsen gaaet over Gevind. Jeg hører imidlertid ikke til dem, der mener, at man tjener Almenvellet ved gennem Lovgivningen at forsøge at virke opløsende paa Sammenslutningen af Læger, fordi jeg tror, at det tjener Befolkningen bedst, at man har med organiserede Forhold at gøre.

Jeg sagde straks i Begyndelsen af min Tale, at jeg tror, at Lægerne bedst selv er i Stand til at øve Justits overfor uheldige Elementer indenfor Standen, men dette forudsætter naturligvis, at man har den fornødne Myndighed dertil. Jeg tror derfor, at man i § 13, saaledes som den er ændret i Folketinget, har ramt ganske ved Siden af det, man vil ramme, og at man ved at ophejse det her foreliggende Forslag til Lov,

i lige saa høj Grad vil ramme Sygekassernes, som man rammer Lægernes Organisation. Det, der sker nu, er, at to Organisationer, Lægerne og Sygekassernes, træffer en Overenskomst, som begge Parter er forpligtet til at holde, men som man selvsagt ikke kan haandhæve overfor dem, som staar udenfor Organisationerne. Nu ser jeg nok, at der er Appel til Indenrigsministeren, men jeg tror, det vil være bedre, at man holder fast ved den gamle prøvede Façon, hvorefter Parterne taler sig til Rette med hinanden. Hvilke Kræfter der har været i Bevægelse og har været stærke nok til at indjage den Organisationsskræk, som § 13 er et Udtryk for, ved jeg ikke. Centralforeningen for Sygekasser er det i alle Tilfælde ikke, thi Sygekasserne ønsker at beholde Lægernes Organisation som det faste Holdepunkt, som de kan henvende sig til. Jeg understreger dette: Sygekasserne ønsker at beholde Lægernes Organisation.

Noget helt nyt er det efter Forslaget, at i eventuelle Konflikter mellem Læger paa den ene Side og Sygekasser eller offentlige Myndigheder paa den anden Side kan Indenrigsministeren henvise Parterne til Mægling hos Statens Forligsmand i Arbejdsstridigheder, og Lægerne er da, indtil Forligsmæglingen er tilendebragt, pligtige til at yde Befolkningen Lægehjælp paa samme Vilkaar som hidtil. Jeg tror for mit personlige Vedkommende, at dette er et godt Fund, selv om det bestaaende Voldgiftsraad i og for sig har fungeret tilfredsstillende. Man ved jo, hvor tidt Statens Forligsmand har haft en heldig Haand til at gribe ind i spændte Situationer paa andre Omraader, saa jeg tror ogsaa, at hans eventuelle Indgriben her vil kunne have Betingelser for at bringe en Løsning af Knuden, selv om man ikke maa være blind for, at han jo ikke har det i sin Magt at hindre en Konflikts Udbrud, hvis Parterne ikke vil bøje sig.

Endelig skal jeg omtale Kapitel II, der angaar Lægernes Pligter. I § 7, der omhandler Lægens Pligt til at efterkomme Tilkaldelser, har man opsat et Skema eller en Vejledning, om man vil, for, i hvilke Tilfælde Lægen er pligtig til at efterkomme Tilkaldelsen. Det kan se meget bestikkende ud, thi vi mener vel allesammen, at det hører til Lægens Gerning og Pligter at møde ved Dag som ved Nat i farlige Sygdomstilfælde, naar det kræves; naar nogen af os har hørt om Tilfælde, hvor dette ikke er sket, har det harmet os, og det er vel ogsaa nok det, der har været Ledemotivet for Folketingets og for den højtærede Ministers Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg er imid-